

Skaitymai

Nr. 12 (118)

Augsburgas, 1946 m.

Lovo mėn. 23 d.

II metai

Maironis

JAUNOJI LIETUVA

(Tęsinys)

VI

„Jei Juozas ten saikas“, absiliepė Tumas,
„Nedaug tau pados lovo jaunąs gudrumas:
Kazeli, oi, bėk atsargus!
Prikli patina, nelikodamas, kuoda:
Rainsys sau už nosies užkli neduoda,
Nepasitylus turi nagus!“

„Jūs Raini“, absiliepė Klimas, „mažai,
Mažai, benežslai: ne meilas daržai,
Ne deivės tam vyrui apsuojasi!
Mus galva praauogės, aukščiau už mus žūri:
Jam mokslas terapi: nors smegenis turi, —
Kaip jachis septukės darbuojas.“

„Ani mergo šio svielo visai atšifinka:
Ne kartą pasiekia mel ir darbininką
Amūrai! Smėgeika prašnecho:
„Juk, kaip Aleksandras Didysis, nebuvo
Didessiol! O ko taip jausubis sušuvo?
Per daugel mylėti jam teko!“

„Bel vis gi Rainys“, omė Jakūlas kalbėti,
„Nepaprasas lipas: počiai ir dėi
Galėti į dramą, nukalę;
Savy užsidarę, lom karlais prašnecks,
Tai tavo atidą kaip segle prisegs;
Jis slepia nepaprasą galį!“

Nuo mūsų jis bėga; nemegsta jaunimo;
Jam, rodosi, rūpi vien mokslas liktai;
Bet širdį jis turi: širdį atgimimo
Taip niekas negali atjausti karščiau!
Kad užvakar man apie slausis kalbėjo,
Žibėjo jam akys ir lūpos drebėjo!“

VII

Dustaukelį mėnuo per dangų išvarė,
Kad skieslytės omė sludenlai, natūrė
Vienybėie skūni sau kels,
Pradėti ir šelpiti viens kitą, kaip brohai,
Ne taip, kaip kad dūgelis elgias lig šiolei,
Silėnė sugavę vietoje.

Kad Jakūlas ir Klimas, pralenkę kitus,
Ani Krolavos priemiesčio samdo rafus
(Per daug, mal, namo pasiveliusi,
Ani kamuo bestovindį Rainį surbio;
Abudu iš šūgščio rikle suriko:
Tai buvo tik Rainio ketėlis.

Stovėjo išlykės, kaip marmuras balis;
Tik prakaitas bėgo per veidą jam šaltas:
Draugų iš pradžios nepažino;
Prasneklus, rodos, ryšiai jam išaro:
Nes atžaros retos kaip pupos pabro;
Pabudo ir bėgi mėgino.

Bel Jakūlas ir Klimas jau jo nepaėjo,
Pamolę, kaip dega jam akys iš veido,
Supratę nepaprasą kovą!
Neklausdami slausmo balsaus priešasies
Ir nel netūrodami poro padės,
Parvežę paguldo į lovą.

Per išlią naldį akių neuždarę,
Nė žodžio į savo draugus nepratarę,
Ouleio Rainys kaip be žado:
Tik saulei jau lekant, blokštenai pradėjo
Suligti, krūtinė ramiau atsisėjo,
Sopne užmirimą atrado.

VIII

Jadvyga suprastė negali visai,
Kas stojos su Juozu, Ar kitas jisai?
Ar ji loip mažai ji pažino?
Kaip jis, taip lig šiolei jos nieks neužvytė:
Ją vakar kaip vandeniū jis apipylė
Ir juoktis iš karto mėgino.

Mėgino dar juoktis; paskui susipratęs,
Akis pilnas asarų joie pomatęs,
Lyg, rodos, pratarl kę norėjo;
Bet lūpas puikybė, matyt, surakino,
Ar, rasit, jau širdį savy užmarino:
Nė žodžio netaręs, išėjo.